

PIETER LUKKES:**VOORBEELDFUNCTIE VAN DE BUURTSUPER**

Ik ben net terug van de buurtsuper. Mijn kassabon vermeldt dat ik sperziebonen (€1,96), tomaten (€1,89), 4 croissants (€1,00), hagelslag (2,03), bak en braad (€1,14) en Engelse thee (€2,04) heb gekocht. Van elke uitgegeven cent is dus bekend wat ik er voor heb teruggekregen. In winkels dient de kassabon veelal als garantiebewijs en anders wordt dat er los bij gedaan. Kom daar eens om bij de politici en de kopstukken uit bedrijfsleven en milieubeweging, die ons hebben verrast met een Energieakkoord (2013) en een Klimaatakkoord (2018). Verrast, omdat zij het gewone volk volledig buiten het smeden van hun snode plannen hebben gehouden. Daarom heeft U er waarschijnlijk niets van gemerkt. Maar dat gaat veranderen. Want weliswaar zijn die akkoorden zonder ons tot stand gekomen, wij zullen ze straks wel moeten betalen. De initiatiefnemers piekeren er namelijk niet over om die kosten zelf te dragen.

Verdacht is dat er geen prijskaartje aan de akkoorden hangt. Iedereen weet immers dat je op je hoede moet zijn als iemand je iets probeert op te dringen zonder de prijs te noemen. Dik kans dat je dan het schip in gaat. De geheimzinnigheid rond de financiële consequenties van de akkoorden is voor een aantal lieden aanleiding geweest om zelf te gaan rekenen. Hun conclusie is dat het Energieakkoord ruim €100 miljard gaat kosten en het Klimaatakkoord misschien wel 10 keer zo veel. De consequenties hiervan zijn verstrekkend. Want het betekent dat de consumptieve koopkracht van de huishoudens drastisch zal verminderen. En laat dat nou precies de koopkracht zijn waar het midden- en kleinbedrijf het van moet hebben. Voor deze sector ziet de toekomst er dus slecht uit.

Over dit scenario hebben we nooit kunnen stemmen, want het staat in geen enkel partijprogramma. Blijft dus de vraag welke politieke partij er de verantwoording voor neemt. Met de verkiezingen van 20 maart 2019 in zicht lag deze vraag de Haagse politici zwaar op de maag. Dus is besloten om het Centraal Planbureau (CPB) en het Planbureau voor de Leefomgeving (PBL) de kosten van de akkoorden achteraf te laten berekenen. Dat achteraf rekenen is even dom als wanneer je een duur huis koopt en pas als de koop definitief is

naar de prijs vraagt. *Als dat geen politieke doodzonde is dan weet ik het niet meer!*

Natuurlijk was het de wens van alle partijen achter de akkoorden, dat die Planbureaus met geruststellende cijfers zouden komen. Welnu, zij zijn op zijn wenken bediend. De uitgebrachte rapporten zijn ondoorgrondelijk, oncontroleerbaar en onvolledig, want minder dan een kwart van de 600 ! – een aantal dat van de gekke is- voorgestelde maatregelen zijn meegenomen in de kostenberekening. Een gelukkig toeval was dat precies op dat moment bij bijna alle media de rekenmachientjes zoek waren. Dus hebben deze nieuwsbedrijven de uitkomsten van de planbureaus klakkeloos overgenomen. Zo ook de Leeuwarder Courant die op 14 maart 2019 meldt dat het energie- en klimaatbeleid slechts € 1,75 miljard/jaar kost en dus “haalbaar en betaalbaar” is.

Dat is klinkklare onzin. Alleen al het verpesten van onze landschappen door bijvoorbeeld windturbinecomplexen, zonepaneelvelden en het “oogsten” van biobrandstof (= kappen van bos) alsmede de ontwrichtende invloed ervan op het gemeenschapsleven (zie de Drentse Monden) kost waarschijnlijk meer. Deze kostenpost zou bij het Planbureau voor de Leefomgeving op nummer één moeten staan maar ontbreekt geheel. Wat duidelijk maakt dat deze organisatie ongeschikt is om de kwaliteit van onze leefomgeving te bewaken.

Ook het verbod om na 2030 nog diesel- en benzineauto's te verkopen zal ons financieel parten gaan spelen. Niet alleen omdat wij worden gedwongen om elektrische auto's te kopen die voor massa's huishoudens onbetaalbaar zijn maar ook omdat “gewone” autobezitters aan die auto's mee moeten betalen. Elektrische auto's kunnen geen caravan kunnen trekken. Voor de 500 000 caravanbezitters en de caravanbranche als geheel breken dus slechte tijden aan. Al met al zal dit beleid veel mensen uit de auto drijven in de richting van regenpak en fiets.

Dit is precies wat de klimaatplanners graag willen. Het klimaatbeleid wil ons immers verplicht heropvoeden: wij moeten gedwongen socialiseren en ons zondige gedrag volledig afzweren. In een echte democratie wordt eerst aan de bevolking uitgelegd wat de consequenties van dit beleid zijn en gevraagd of wij daar wel dan niet voor kiezen. *Hier gebeurt dat niet.*

Dat de kosten van het klimaatbeleid voor een onevenredig groot deel op de zwakste schouders terecht komen ligt politiek gevoeliger. Daarom is ijlings besloten om die lasten over te hevelen naar het bedrijfsleven. Met deze politieke schijnbeweging schiet de burger per saldo niets op. Integendeel zelfs. Want de bedrijven rekenen die kosten door in de prijs van hun producten. Bovendien komt het legertje ambtenaren dat op deze materie wordt gezet ook nog eens voor rekening van de huishoudportemonnee.

Ergo: de politiek werkt zich in de nesten door niet, net als mijn buurtsuper, bij haar maatregelen een kassabon en een garantiebewijs te verstrekken.

Dus voor Rutte, Wiebes, Nijpels, Samsom, Buma, Asscher, Klaver, Jetten, Zeegers en al die andere kopstukken uit de politiek, het bedrijfsleven en de milieubeweging geldt nu: geen woorden maar daden. Deze hoogvliegers moeten eerst aan de slag met het uitdelen van kassabonnen en garantiebewijzen voordat zij recht van spreken hebben..

Op de kassabon staan de kostenspecificaties per maatregel, afgezet tegen nut en noodzaak van die maatregel.

De garantiebewijzen vermelden onder meer hoeveel graden het aardse klimaat per 2030 resp. 2050 door de honderden miljarden, die wij er gedwongen insteken, minder zal opwarmen en met hoeveel centimeter de zeespiegel er minder door zal stijgen. En tot wie wij ons moeten wenden als , zoals valt te verwachten, al die miljarden zonder merk- en meetbaar effect blijven.

De akkoorden-makers belasten ons zwaar. Dat doen zij louter en alleen vanwege hun geloof in een gevaarlijke (anderen zeggen juist weldadige!) klimaatverandering. Zonder bovenstaande bewijsstukken missen hun daden echter elke legitimatie en mag de bedreigde burger zich opgelicht en bedrogen voelen.

Leeuwarden, april 2019

Dr. Pieter Lukkes

Em. hgl. geografie